

Beke-Martos Judit¹

William Howard Taft és a hatalmi ágak az Amerikai Egyesült Államokban

Bevezetés

William Howard Taft a mai napig az egyetlen amerikai államférfi, aki amerikai elnök és – később – a legfelsőbb bíróság elnöke is volt. Ezzel a három hatalmi ág közül – törvényhozás, végrehajtás, igazságszolgáltatás, amelyek a modern államokban egymástól elkülönülve, önállóan és függetlenül működnek – kettőben is vezető szerepet vállalt. Ez a jelenség számtalan kérdést vet fel. Jelen írás Taft személyére, az elnöki hivatal alkotmányos jogosultságaira és annak a legfelsőbb bíróság által értelmezett tartalmára koncentrálok.

A nézetek, amelyeket Taft mint elnök, és azok, amelyeket Taft mint a legfelsőbb bíróság vezető bíró vallott, bizonyos pontokon ellentmondásosnak tűnnek, hiszen Taft véleménye szerint az elnöknek az államapparátus részeként és nem annak erős kezű egyszemélyi vezetőjeként kell közreműködnie az államügyekben, hiszen az elnök csak azon jogokat gyakorolhatja, amelyeket az alkotmány vagy az alkotmány felhatalmazása alapján a Kongresszus delegál számára.² Ennek ellenére az ő tollából származik az az 1926-os legfelsőbb bírósági ítélet a *Myers v. United States* ügyben,³ amely szerint a szövetségi Kongresszus nem korlátozhatja az elnök azon alkotmányos jogát, hogy az Egyesült Államok hivatalnokait – így konkrétan a postaszolgálat vezetőjét – egyedül, szenátusi hozzájárulás nélkül mentse fel hivatalából. Az ellentmondás azonban nagyrészt látszólagos, hiszen Taft indoklása szerint az elnök alkotmányból származó kötelezettsége – amely szerint biztosítja a törvények jogszerű végrehajtását – válna lehetetlenné,

¹ Igazgató, Ruhr-Universität Bochum Juristische Fakultät Zentrum für Internationales. Kapcsolat: judit.beke-martos@rub.de.

² *Separation of powers*. Online: <http://law2.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/conlaw/separationsnopowers.htm>.

³ *Myers v. United States*, 272 U.S. 52/106 (1926). Online: <https://casetext.com/case/myers-v-united-states-25>.

ha a hivatalnok felmentéséhez is a Szenátus (azaz a törvényhozás felsőházának) hozzájárulása lenne szükséges.⁴

William Howard Taft

Az USA 27. elnöke, William Howard Taft elsősorban jogász és bíró volt, és csak másodsorban politikus, annak ellenére, hogy sikeres politikus családból származott. Édesapja, Alphonso Taft, többek között Ulysses S. Grant elnök⁵ kabinetjének igazság- és hadügyminisztere volt 1876–1877-ben, később pedig Chester A. Arthur elnök⁶ amerikai nagykövete 1882–1884 között az Osztrák–Magyar Monarchiában, majd 1884–1885-ben Oroszországban.⁷ Taft tehát magas elvárásokat támasztó családba született 1857. szeptember 15-én Cincinnati-ban, Ohio államban. Tanulmányait a Yale Egyetemen és a *Cincinnati Law Schoolban* végezte. Karrierjét ügyvédként kezdte, majd hamarosan ügyészként és bíróként dolgozott az ohioi *Superior Courtban*. 1890-ben az Egyesült Államok *solicitor generalje* lett, akinek feladata a szövetségi kormány képviselője a legfelsőbb bíróság előtt zajló ügyekben, így tehát ő lett a szövetségi kormány legfőbb jogi képviselője. 1892 és 1900 között a szövetségi ügynevezett Hatodik területi bíróság (*United States Court of Appeals for the Sixth Circuit*) bírója volt.⁸

1900-ban McKinley elnök megbízásából a Fülöp-szigetek jogi reformjára felállított bizottság vezetője, majd 1901-től az amerikai protektorátus első civil kormányzója lett. Így az ő nevéhez fűződik a sziget alkotmánya, a polgári szolgálati rendszer és a bírósági rendszer kiépítése, az angol nyelv hivatalossá tétele, a közlekedési rendszer kiépítése és az egészségügyi létesítmények alapítása is. Ezen túlmenően Taft teljes földreformjának eredményeként több ezer filippínó paraszt jutott

⁴ Myers v. United States. Online: www.oyez.org/cases/1900-1940/272us52

⁵ Ulysses S. Grant az USA 18. elnöke volt 1869 és 1877 között. Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/ulysses-s-grant>.

⁶ Chester A. Arthur az USA 21. elnöke volt, aki elődje, James Garfield halála után alelnökként lett elnök, saját jogon nem nyert választást. Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/chester-a-arthur>.

⁷ Alphonso Taft sok szempontból politikusdinasztia-teremtőnek is tekinthető, hiszen nemcsak ő és fia, William Howard Taft futottak be sikeres karriert, hanem számos további leszármazója volt szenátor, nagykövet, illetve ohioi kormányzó. Lásd az Our Campaigns és az Ohio History Central Alphonso Taft-ról szóló adatlapját: www.ourcampaigns.com/CandidateDetail.html?CandidateID=20301; https://ohiohistorycentral.org/w/Alphonso_Taft.

⁸ William Howard Taft. Életrajzi összefoglaló online: <https://supremecourthistory.org/history-of-the-court-timeline-of-the-justices-william-howard-taft-1921-1930>.

kedvezményes hitellel földhöz.⁹ Taft rendkívül népszerű volt a Fülöp-szigeteken, és kapcsolatát ezzel a területtel még elnöksége után is fenntartotta.¹⁰ Még ottani tartózkodása során Theodore Roosevelt elnök¹¹ kétszer is felajánlotta neki a legfelsőbb bíróság szabaddá vált székeit,¹² de Taft ekkor még nem fogadta el az ajánlatot. Az 1904-ben meg-, illetve újraválasztott Rooseveltnél úgy döntött, mivel elődje, az 1901-ben merénylet áldozatává vált McKinley¹³ elnök elnökségi időszakát majdnem teljes egészében ő töltötte ki, 1908-ban, rendkívüli népszerűsége ellenére sem jelöltette magát újra. Maga helyett az 1904 és 1908 között hadügyminiszterként szolgált republikánus párttársát, William Howard Taftot jelöltette elnöknek, aki ezzel a támogatással 1908-ban meg is nyerte az elnökválasztást, és 1909. március 4-én átvette az államfői posztot Roosevelttől.

Taft és Rooseveltnél azonban nemcsak vallási nézeteikben különböztek, hiszen Taft unitárius volt,¹⁴ hanem az elnöki hivatalra vonatkozóan is eltérően, mondhatni teljesen ellentétesen gondolkodtak. Rooseveltnél a legönkényesebb és az elnöki hivatalban erős hatalmat leginkább központosító elnökök egyike volt, míg Taft úgy vélte, az elnök a végrehajtó hatalomnak pusztán egy része, az államgépezet egyik kereke, akinek feladata az alkotmány által számára kialakított kötelezettségek megfelelő végrehajtása. Rooseveltnél olyannyira elégedetlen volt utódja munkájával, hogy 1912-ben saját pártot alapított, és azzal indult az elnökválasztáson. Nyerni ugyan nem nyert, de a republikánus párt szavazótáborát sikerült annyira megosztania, hogy a demokrata jelölt, Woodrow Wilson¹⁵ győzedelmeskedjen a választáson.¹⁶

Elnökségét követően Taft a Yale Egyetem Jogi Karán oktatott alkotmányjogot.¹⁷ A nemzeti politikai körökből nem vonta teljesen ki magát, és így 1921. június

⁹ Arnold E. Peri: William Taft. Life before the Presidency. *Millercenter.org*. Online: <https://millercenter.org/president/taft/life-before-the-presidency>.

¹⁰ Adam D. Burns: Retentionist in chief. William Howard Taft and the question of Philippine independence, 1912–1916. *Philippine Studies: Historical & Ethnographic Viewpoints*, 61. (2013), 2. 163–192.

¹¹ Theodore Roosevelt az USA 26. elnöke volt. Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/theodore-roosevelt>.

¹² 1902-ben és 1906-ban. Daniel S. McHargue: President Taft's appointments to the Supreme Court. *The Journal of Politics*, 12. (1950), 3. 478.

¹³ William McKinley az USA 25. elnöke volt. Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/william-mckinley>.

¹⁴ Mikor beiktatásakor Taft elfogadta a számára felkínált legfelsőbb bírósági bibliát, arra ráhelyezte a kezét, és így tett esküt, amelynek végétével hozzátette: „Isten engem úgy segéljen!” – nagy megelégedést és örömet váltott ki a jelenlévőkből. Beke-Martos Judit: *Állami legitimitációs eljárások és államfői jogkör 1867–1918 között*. Budapest, Kossuth, 2012. 162.

¹⁵ Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/woodrow-wilson>.

¹⁶ Jesse Greenspan: Remembering the 1912 presidential election. *History.com*, 2018. október 28. Online: www.history.com/news/remembering-the-1912-presidential-election.

¹⁷ Arnold E. Peri: William Taft. Life after the Presidency. *Millercenter.org*. Online: <https://millercenter.org/president/taft/life-after-the-presidency>.

30-án Warren G. Harding elnök¹⁸ öt jelölte a legfelsőbb bíróság megüresedett elnöki posztjára. A szenátus még ugyanazon a napon elfogadta a jelölést, és így Taft lett az Egyesült Államok legfelsőbb bíróságának tizedik elnöke, Edward Douglass White utódja.¹⁹ Nyolc év alatt 253 ítéletet írt,²⁰ amelyek közül talán a *Myers*-döntés volt az alkotmányjogi szempontból legjelentősebb. Ítéletein túlmenően legfontosabb projektjének a legfelsőbb bíróság épületének megépíttetését tekintette, hogy az 1789 óta működő és a harmadik hatalmi ág élén álló intézmény végre állandó és méltó otthonra leljen. Ezen erőfeszítéseinek csak halálát követően lett eredménye, hiszen a ma ismert legfelsőbb bírósági épület munkálatait 1932-ben kezdték meg, és 1935-ben adták át a kész igazságügyi palotát.²¹ Taft 1930. február 3-án nyugdíjba vonult, átadva helyét kiszemelt utódjának, Charles Evans Hughesnak.²² Egy hónappal később, 1930. március 8-án halt meg a szövetségi fővárosban.²³

A hatalmi ágak elválasztása

Az Amerikai Egyesült Államok alkotmánya nem mondja kifejezetten ki, de funkcióját tekintve különválasztja a törvényhozás, a végrehajtás és az igazságszolgáltatás ágait. Ezek egymás mellett, egymással kölcsönhatásban, de egymástól függetlenül működő hatalmi ágak, amelyek az úgynevezett „fékek és ellensúlyok” segítségével biztosítják az állam működését. A horizontális hatalommegosztás elve mára már rendkívül széles irodalommal rendelkezik Nyugat-Európában és az USA-ban egyaránt. Pontos alkalmazása, egyes részletszabályok jelentése az amerikai történelem és jogfejlődés során, a bíróság alkotmányértelmező tevékenységének eredményeként fejlődött ki, illetve tovább.

Kiindulópont, hogy a törvényhozó hatalomnak – amelyet szövetségi szinten a kétkamarás Kongresszus gyakorol²⁴ – elsődleges feladata a törvények megalkotása.

¹⁸ Lásd: <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/warren-g-harding>.

¹⁹ William Howard Taft. Életrajzi összefoglaló online: <https://supremecourthistory.org/history-of-the-court-timeline-of-the-justices-william-howard-taft-1921-1930>.

²⁰ Arnold E. Peri: William Taft. Life after the Presidency. *Millercenter.org*. Online: <https://millercenter.org/president/taft/life-after-the-presidency>.

²¹ Erről bővebben Beke-Martos Judit: A Legfelsőbb Bíróság épülete és a horizontális hatalommegosztás egyes aspektusai az Amerikai Egyesült Államokban. In Megyeri-Pálffy Zoltán (szerk.): *Az épített jog szuverenitása. Jogtörténeti Értekezések*. (Megjelenés alatt.)

²² Supreme Court of The United States: Justices 1789 to Present. *Supremecourt.gov*. Online: www.supremecourt.gov/about/members_text.aspx.

²³ The Editors of Encyclopaedia Britannica: William Howard Taft. *Britannica.com*, 2018. július 5. Online: www.britannica.com/biography/William-Howard-Taft.

²⁴ Az USA alkotmánya, I. cikk, 1. szakasz. Online: <https://constitutioncenter.org/interactive-constitution/full-text>.

Így teremtik meg a törvényes kereteket az állami szervek és a lakosság számára egyaránt. Erre való jogosultságukat választással nyerik, hiszen a lakosság közvetlenül, megfelelő időközönként választja szövetségi képviselőit, akik ilyen módon nyernek hatás- és jogkört a szabályok megalkotására. A végrehajtó hatalom, amelynek feje az amerikai elnök, a törvényhozás által alkotott szabályok megfelelő végrehajtásáért felel. Így szól az eskü, amelyet hivatalba lépésekor tesz.²⁵ Szűken értelmezve tehát, az elnök a meglévő szabályok alkalmazásáért és betartásáért felel. A törvényhozáshoz hasonlóan őt is a választás, a lakosságtól származó hatalom ilyen módon történő átruházása jogosítja fel erre a tevékenységre. Az igazságszolgáltatás feladata, hogy a felmerülő jogi konfliktusokat az alkotmányos és egyéb jogszabályok keretein belül értelmezze és oldja meg, illetve fel. Erre a tevékenységre egyrészt az államapparátus megfelelő működésének biztosítása, másrészt pedig a jogaikat a képviseleti és végrehajtó szervre ruházó lakosság jogainak garantálása miatt van szükség. Az igazságszolgáltatási ág demokratikus legitimitációja azonban csak indirekt módon adott az amerikai szövetségi rendszerben, hiszen a legfelsőbb bíróság bírót az elnök (a végrehajtó hatalom) szenátusi (a törvényhozó hatalomtól eredő) jóváhagyással nevezi ki, így a lakosság nem közvetlenül választja és ruházza fel hatalommal ezeket a személyeket, hanem a két másik, a lakosság által választott hatalmi ágon keresztül biztosítja az igazságszolgáltatás számára a megfelelő jogosultságot. Ugyanez a jogátruházás hivatott biztosítani, hogy a bíróság ítéletei a társadalomra alkalmazhatók, elfogadást nyernek, végrehajthatók, illetve szükség esetén kikényszeríthetők.

A hatalmi ágak megosztása, függetlensége és kölcsönös kontrollja a hatalom-megosztó köztársasági berendezkedés garanciája. Azonban a túl szigorú elkülönítés könnyen diszfunkcionalitáshoz vezet, hiszen szó szerint értelmezve a doktrína nem engedélyezné, hogy a Kongresszus jogokat, illetve kötelezettségeket ruházzon a végrehajtó hatalmi ágra, márpedig erre explicit felhatalmazása van az alkotmány több szakaszában is. Ahogy az 1892-es *Field v. Clark* ügyben megfogalmazta a legfelsőbb bíróság, bár törvényhozási kötelezettséget a Kongresszus nem háríthat az elnökre mint a végrehajtó hatalom képviselőjére, de egyéb jogkörátruházás összeegyeztethető mind az alkotmánnyal, mind az annak alapjául szolgáló horizontális hatalommegosztás elvével.²⁶ Az 1928-as *J. W. Hampton, Jr. & Co. v. United States* ügyben a szövetségi alkotmány első cikkének első szakaszát, illetve az úgynevezett delegációs jogot értelmezve²⁷ éppen Taft mint a legfelsőbb bíróság elnöke fogalmazta meg, hogy a három

²⁵ Az USA alkotmánya, II. cikk, 1. szakasz, 8. bekezdés. Online: <https://constitutioncenter.org/interactive-constitution/full-text>.

²⁶ *Field v. Clark*, 143 U.S. 649, 692 (1892). Online: <https://tile.loc.gov/storage-services/service/ll/usrep/usrep143/usrep143649/usrep143649.pdf>.

²⁷ Taft a delegálási jogkör értelmezése során a hatalmi ágak elválasztását a *delegata potestas non potest delegari* elvre alapozta, amelynek értelmében ha adott jogkört a törvényhozásra delegált az alkotmány, akkor azt nem lehet továbbadni. Azonban ez az eredetmagyarázat és értelmezés

hatalmi ág együttműködésének és kölcsönös közreműködésének módja és mikéntje a kormányzati működés igényeihez kell hogy illeszkedjen.²⁸

A három hatalmi ág közül az amerikai fejlődésben az igazságszolgáltatás tűnt mindig a kissé elhanyagolt mostohagyereknek. Megmutatkozik ez nemcsak az indirekt demokratikus legitimációban, avagy a kezdetektől egészen 1935-ig hiányzó legfelsőbb bírósági épületben, hanem abban is, hogy a legfelsőbb bíróság bíráinak megbecsülése és presztízse csupán a 20. század végére érte el a másik két hatalmi ág vezetőihez hasonló szintet. Taft mindig is a legfelsőbb bíróságra vágyott, így elnökségét nem kifejezetten élvezte, és semmiképpen nem tekintette karrierje csúcsának. A legfelsőbb bíróságra érkezvén az akkor 63 éves politikus új erőre kapott. Kifejezett célja volt a szövetségi igazságszolgáltatás reformja és fejlesztése. Ennek keretén belül aktívan lobbizott az 1925-ben elfogadott bírósági törvényért, amely megszüntette az automatikus fellebbezési jogot a legfelsőbb bírósághoz, és diszkrecionális jogkört adott a szervezetnek arra, hogy maga döntse el, mely ügyeket kívánja felülvizsgálni.²⁹ Ez az új szabályozás csökkentette a bíróság munkaterhét, és szélesebb lehetőséget nyitott az alkotmányos ügyek vizsgálatára, az alkotmány értelmezésére és a szövetségi jogegységesítésre. Így a Taft vezette bíróság több mérföldkőnek számító ítéletet is hozott. Ezek közül a jelen írás szempontjából a legjelentősebb az 1926-os *Myers v. United States* ügy, hiszen itt az elnöki jogkör alkotmányos szabályozása volt a kérdés, amelyet Taft személyesen is jól ismert.

Myers v. United States

Az 1926-os legfelsőbb bírósági döntés több szempontból is jelentős és fontos. A bíróság majdnem másfél évszázados addigi történelmében ez volt az első alkalom, hogy szövetségi kongresszusi törvényt nyilvánítottak az alkotmánnyal össze nem egyeztethetőnek. Korábbi alkotmányossági kérdésekben az érintett szabályozás mindig vagy tagállami jogszabály volt, vagy a vizsgált kongresszusi törvény megfelelt az alkalmazott alkotmányossági tesztnek.

A *Myers*-döntés előtörténete 1867-ig nyúlik vissza, Abraham Lincoln utóda, Andrew Johnson elnök hivatali idejére, illetve az őellené lefolytatott

későbbi hasonló esetekben már nem jelent meg. Constitution Annotated: ArtI.S1.1.2 The Nature and Scope of Permissible Delegations. *Constitution.congress.gov*. Online: https://constitution.congress.gov/browse/essay/artI-S1-1-2/ALDE_00000010.

²⁸ J. W. Hampton Jr. & Company v. United States, 276 U.S. 394, 405–406 (1928). Online: <https://tile.loc.gov/storage-services/service/ll/usrep/usrep276/usrep276394/usrep276394.pdf>.

²⁹ Federal Judicial Center: Judges' Bill of 1925. *FJC.gov*. Online: www.fjc.gov/history/legislation/landmark-legislation-judges-bill-0#qt-landmark_legislation-ui-tabs2.

közjogi felelősségrevonási eljárásra.³⁰ 1867. március 2-án fogadta el a Kongresszus, az elnöki vétó ellenére, az úgynevezett *Tenure of Office Act*,³¹ amelynek célja az elnöki kinevezési jog korlátozása volt.³² A szabályozás szerint mindazon szövetségi állami hivatalnokok, akiket szenátusi hozzájárulással neveztek ki, megtarthatták hivatalukat egy hónappal kinevező elnökük hivatali idejének lejártán túl, kivéve, ha utódjukat hasonlóan, szenátusi hozzájárulással nevezték ki.³³ Amikor Johnson elnök 1868 februárjában szenátusi hozzájárulás nélkül mentette fel hadügyminiszterét, Edward Stantont, a szövetségi Képviselőház tizenegy pontból álló vádiratot fogalmazott meg az elnök elleni közjogi felelősségrevonási eljárás megindításához, amely eljárás azonban egy szavazat híján nem érte el a szükséges kétharmados szenátusi többséget.³⁴ A törvényt 1869-ben részlegesen, majd 1887-ben teljes mértékben hatályon kívül helyezték, azonban az ezen törvényre alapozott további jogszabályokat e hatályon kívül helyező döntés nem érintette, így azok továbbra is hatályban maradtak. Az 1876. július 19-i kongresszusi törvény³⁵ például a postamesterek kinevezését és felmentését szabályozta, és nemcsak a kinevezést, hanem a felmentést is szenátusi hozzájáruláshoz kötötte. Az 1867-es, ahogy az 1876-os törvény alkotmányellenességét csak a *Myers*-döntés mondta ki 1926-ban.

Frank Myerst Woodrow Wilson elnök az imént említett 1876-os szabályozás értelmében szenátusi hozzájárulással nevezte ki Oregon állam fővárosának, Portlandnek első számú postamesterévé, négy évre. Tekintve, hogy hivatali idejét probléma nélkül kitöltötte, 1917-ben meghosszabbították kinevezését még egy négyéves időszakra. Azonban ekkor már egyre gyakrabban érkeztek jelentések problémákról és rendellenességekről, így Wilson elnök 1920-ban felmentette Myerst hivatalából. A felmentéshez azonban nem kért szenátusi jóváhagyást, illetve nem jelölt szenátusi hozzájárulással utódot sem. Ezért Myers pert indított

³⁰ Az amerikai történelem első *impeachment* eljárását Andrew Johnson ellen folytatták, hogy elmozdítsák hivatalából a rendkívül népszerűtlen elnököt, azonban a kétharmados szenátusi többséghez egyetlen egy szavazat hiányzott. Andrew Johnson elnöki élettrajzát lásd online: www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/andrew-johnson.

³¹ Thirty-ninth Congress. Sess. II. Ch. 153–155. Online: www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/39th-congress/session-2/c39s2ch154.pdf.

³² Tenure of Office Act. *History.com*, 2009. december 18. Online: www.history.com/topics/reconstruction/tenure-of-office-act.

³³ Tenure of Office Act. *Encyclopedia.com*, 2018. május 17. Online: www.encyclopedia.com/history/united-states-and-canada/us-history/tenure-office-act.

³⁴ The Editors of Encyclopaedia Britannica: Tenure of Office Act. Additional information. *Britannica.com*, 2016. július 21. Online: www.britannica.com/topic/Tenure-of-Office-Act.

³⁵ Forty-Fourth Congress. Sess. I. Ch. 177–179. Online: www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/44th-congress/session-1/c44s1ch179.pdf.

a szövetségi kormány ellen a fennmaradó hivatali idejére őt megillető fizetésért. A pert Myers halála után özvegye folytatta.³⁶

Az ügy elsőfokon az úgynevezett *Federal Claims Courthoz* került, ahonnan akkoriban közvetlen fellebbezési lehetőség volt a legfelsőbb bírósághoz, ha az ügy perértéke meghaladta a háromezer dollárt.³⁷ Mivel Myers keresetét az elsőfokú bíróság elutasította, ő fellebbezéssel élt a legfelsőbb bírósághoz. A legfelsőbb bíróság elé először 1923. december 5-én került az ügy, de mivel a bíróság összetételében változás állt ekkor be, a felek meg kívánták várni, amíg a bíróság újra teljes létszámú lesz, így az ismételt tárgyalást 1925. április 13–14-re tűzték ki. A legfelsőbb bíróság elnöke, a Taft által írt hat-három arányú többségi véleményt 1926. október 25-én hirdette ki.³⁸ A bíróságnak a konkrét, az elmaradt jövedelemre vonatkozó igényen túl azt az alkotmányos kérdést kellett elbírálnia, hogy „[v]ajon az alkotmánynak megfelelően az elnök rendelkezik-e azzal a kizárólagos joggal, hogy felmentsen olyan hivatalnokokat, akiket szenátusi hozzájárulással nevezett ki”.³⁹

A többségi döntés értelmében a bíróság megállapította, hogy az 1876-os szabályozás, amely az elnök felmentési jogkörét korlátozza, alkotmányellenes, mert érvényesülésével lehetetlenné válna az elnök alapvető kötelezettségének, azaz a törvények tisztességés végrehajtásának teljesítése.

Zárszó

A *Myers*-döntés bár vitatott – ahogy azt a kisebbségben maradt bírák írásai is bizonyítják –, mégis azért különösen érdekes, mert annak a személynek a tollából származik, aki elnökként hivatali ideje alatt eleget tett az itt alkotmányellenessé nyilvánított törvény előírásainak. Ennek ellenére jogi analízisében Taft rendkívüli történelmi elemzés eredményeként arra az álláspontra jut, hogy az elnököt az alkotmány alapján nem csupán megilleti az egyedüli felmentési jog, hanem az a hivatal megfelelő teljesítésének feltétele is. Ezzel Taft bíróként erősítette azt az elnöki hivalt, amelyről – amikor még maga töltötte be – úgy vélekedett, hogy annak inkább gyengének és közreműködőnek kell lennie a hatalmi ágak egyensúlyának megtartása érdekében.

³⁶ Robert Post: Tension in the unitary executive. How Taft constructed the epochal opinion of *Myers v. United States*. *Journal of Supreme Court History*, 45. (2020), 2. 167–193.

³⁷ United States Court of Federal Claims: The People's Court. Online: www.uscfc.uscourts.gov/sites/default/files/uscfc_court_history_brochure_20210325.pdf.

³⁸ *Myers v. United States*, 272 U.S. 52/106 (1926). Online: <https://casetext.com/case/myers-v-united-states-25>.

³⁹ *Myers v. United States*, 272 U.S. 52/106 (1926). 106. Online: <https://casetext.com/case/myers-v-united-states-25>.

Irodalomjegyzék

- Beke-Martos Judit: *Állami legitimációs eljárások és államfői jogkör 1867–1918 között*. Budapest, Kossuth, 2012.
- Beke-Martos Judit: A Legfelsőbb Bíróság épülete és a horizontális hatalommegosztás egyes aspektusai az Amerikai Egyesült Államokban. In Megyeri-Pálffi Zoltán (szerk.): *Az épített jog szuverenitása. Jogtörténeti Értekezések*. (Megjelenés alatt.)
- Burns, Adam D.: Retentionist in chief. William Howard Taft and the question of Philippine independence, 1912–1916. *Philippine Studies: Historical & Ethnographic Viewpoints*, 61. (2013), 2. 163–192. Online: <https://doi.org/10.1353/phs.2013.0009>
- Constitution Annotated: ArtI§1.1.2 The Nature and Scope of Permissible Delegations. *Constitution.congress.gov*. Online: <https://bit.ly/3pYxkJt>
- Editors of Encyclopaedia Britannica: Tenure of Office Act. Additional information. *Britannica.com*, 2016. július 21. Online: <https://bit.ly/3wwhxDX>
- Editors of Encyclopaedia Britannica: William Howard Taft. *Britannica.com*, 2018. július 5. Online: <https://bit.ly/3pYGtlf>
- Federal Judicial Center: Judges' Bill of 1925. *FJC.gov*. Online: <https://bit.ly/2S0Sry6>
- Forty-Fourth Congress. Sess. I. Ch. 177–179. Online: <https://bit.ly/3wyXLYq>
- Greenspan, Jesse: Remembering the 1912 presidential election. *History.com*, 2018. október 28. Online: <https://bit.ly/2TGuc8I>
- McHargue, Daniel S.: President Taft's appointments to the Supreme Court. *Journal of Politics*, 12. (1950), 3. 478–510. Online: <https://doi.org/10.2307/2126298>
- Myers v. United States, 272 U.S. 52/106 (1926). Online: <https://bit.ly/2S289cp>
- Myers v. United States. Online: <https://bit.ly/3pZm3sh>
- Peri, Arnold E.: Willaim Taft. Life before the presidency. *Millercenter.org*. Online: <https://bit.ly/3grwhyp>
- Peri, Arnold E.: William Taft. Life after the presidency. *Millercenter.org*. Online: <https://bit.ly/3xsD2FM>
- Post, Robert: Tension in the unitary executive. How Taft constructed the epochal opinion of Myers v. United States. *Journal of Supreme Court History*, 45. (2020), 2. 167–193. Online: <https://doi.org/10.1111/jsch.12240>
- Separation of power*. Online: <https://bit.ly/2S24nzD>
- Supreme Court of The United States: Justices 1789 to Present. *Supremecourt.gov*. Online: <https://bit.ly/35thhtK>
- Tenure of Office Act. *History.com*, 2009. december 18. Online: <https://bit.ly/3q4JBfh>
- Tenure of Office Act. *Encyclopedia.com*, 2018. május 17. Online: <https://bit.ly/2Ucrjgr>
- Thirty-ninth Congress. Sess. II. Ch. 153–155. Online: <https://bit.ly/3wxyzMx>
- United States Court of Federal Claims: The People's Court. Online: <https://bit.ly/35reeSD>

Legfelsőbb bírósági jogesetek:

- Field v. Clark, 143 U.S. 649, 692 (1892)
- J. W. Hampton Jr. & Company v. United States, 276 U.S. 394, 405–406 (1928)
- Myers v. United States, 272 U.S. 52/106 (1926)

Internetes források

<https://constitutioncenter.org/interactive-constitution/full-text>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/andrew-johnson>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/ulysses-s-grant>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/chester-a-arthur>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/william-mckinley>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/theodore-roosevelt>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/woodrow-wilson>
<https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/presidents/warren-g-harding>
<https://www.ourcampaigns.com/CandidateDetail.html?CandidateID=20301>
https://ohiohistorycentral.org/w/Alphonso_Taft
<https://supremecourthistory.org/history-of-the-court-timeline-of-the-justices-william-howard-taft-1921-1930>